

กำเนิดปู่ทน

ฟ้าแล้งแห้ง ดินแล้งโหย ควันไฟไหม้ป่ามากับลมโรยโปรย
ปรายกระจัดกระจายมุ่งบ้านมุ่งเมือง มีฝูงผงเฝ้าปลิวจาก
พงป่าไถลไถลแล้วตกต่ำอยู่บนหลังคาใบหญ้าใบพง พอลม
พัดกล้าก็พาควนหายไปเป็นอย่างนี้สลับกลับไปกลับมาไม่ยั้ง
ยี่น แต่นาน ๆ บางที่ผงเฝ้ายังมีไฟที่เผาไหม้ใบคามุงเรือน
กระท่อมทับเหล่านั้นเป็นโกลาหล ผู้คนอดห่ม่าน บางทีก็
ไหม้ลามรุกรานเข้าบ้านเรือนเป็นหมู่ ๆ อยู่ชายตง คนทั้ง
หลายลือกันว่าผีลงทำร้าย จึงพากันบอกพากันหมายตามคำ
ขอของแม่นายแม่นาคีให้ตักน้ำรดบ้านวัชธรรตเรือนให้เปียกชุ่ม
ไว้ แล้วผีร้ายจะกลัวไม่เข้ามา

ฟ้าแล้งดินแล้งแล้ว ทะเลโคลนตมก็แห้ง มองเห็นหาด
โคลนโพลนขาวเทาต่ำเป็นแผ่นเป็นผืนยื่นยาว บรรดาน้ำบ่อ
น้ำลำแห่งซอด ห้วยหนองคลองบึงลำบากบอดไม่มีน้ำหล่อ

น้ำเลี้ยง กุ้งหอยปูปลากบเขียดคั่นคากคางคกหมกเหม็น
ตายคั่นกับโคลนตมถมกั้งแข็งกระดาน

พอคืนเช้ารุ่งแห่งขึ้นทั่วไป ต่างบ้านต่างเมืองได้ที่ยก
พวกปล้นน้อยใหญ่ต่อสู้ชิงกัน แม่นายแม่นาคบ้านพานเมือง
แผนให้พวกทำนารบนาเลวออกไปโรมรันบ้องกันบ้านหมู่ใกล้
ไกล เมื่อได้ทีก็ให้ยกกันไปตีวังชิงปล้นบ้านอื่นเมืองอื่นทาง
ชายดงพงป่าเมืองผาบ้านภูโพนเป็นประจำ แล้วกวาดต้อน
ผู้คนบ่ป่วยไพร่เข้ามาใช้งานในบ้านพานเมืองแผน ทรัพย์ใน
ดินสินในน้ำที่มีทั่วแดนก็โยยกอบครอบครอง

ในบ้านพานเมืองแผนมีหมอกมีควันเป็นครั้งคราวตาม
กระแสดมสลักกลับไปมาไม่แน่นอน แต่สมณะไล่นจากเมือง
แขกแปลกภาษาบ่าเพ็ญคีตภาวนาบริเวณที่แม่นายแม่นาค
จัดให้อยู่เป็นหมู่บ้านจำเพาะ พอนานเข้าก็ออกเสาะโปรด
สัตว์ที่ละน้อย ๆ มีตานาวิกกับตาวายคอยนำทางและนำธรรม
ถ้ายทอดให้ชาวบ้านชาวเมืองรู้ บางทีสมณะก็เอาหินบดยา
มาบดสมุนไพรปรุงยารักษาคนบ้านเป็นทานมัย พวกคน
บ้านพากันเลื่อมใสแล้วบอกปากต่อปากให้มาหามาสู่หมู่สมณะ
แขกไล่นี่

หินบดยาเป็นแท่งหินขนาดเล็กกว่าชอนไม้ มีลูกกลิ้ง
หินกลมเป็นแท่งท่อนหนึ่งบดกลิ้งบนแท่นหินนั้น พวกพีช
พันธุ์ว่านสมุนไพรตากแห้งก็แห้งละเอียดเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย
บ้างก็เป็นผงคลี่ธุลีละของผสมน้ำฝนกินรักษาโรคภัยไข้เจ็บ

เหน็บเหนียว

แม่หมอบ้านพานเมืองแฉกที่เคยเป็นที่พึ่งพาของคนบ้านมานานักหนา พากันซัดซ้องที่สมณะแขกโล้นมีของดีจากเมืองแฉก แล้วมีของแปลกมารักษาโรคร้ายใช้เจ็บให้คนบ้านจนพวกคนบ้านพากันไปขึ้นไปชอยาบตมจากสมณะโล้นเหล่านั้น แม่หมอบเลยพากันไปบอกแม่นายแม่นาคช่วยกำจัดปีศาจคนพวกนี้เสีย

วันหนึ่งแม่นายแม่นาคกับพ่ออ้ายคางเหลียมแซนตัวนและบ่าวฝูงหนึ่งออกจากหอกกลางบ้าน คุมงานถลุงเหล็กตีดาวที่อึดสู้กับจุนจู้และแม่นางเตาก่อนกำกับดูแลมานานหลายวัน ครั้นสำเร็จเสร็จงานเหล็กแล้วเลยพากันไปเยี่ยมยามถึงย่านที่จัดให้พวกแขกแปลกภาษาปลุกโรงเรือนอาศัยเป็นหมู่เป็นพวกเพื่อดูให้เห็นแก่ตาตัวเองไม่เกรงใคร

ฝ่ายสมณะแขกโล้นเห็นดังนั้น ก็เชิญให้นั่งสนทนาในโรงร้านโล่งโล่ง มีตานาวอ้ายตาวย่น้องเป็นผู้ล่ามถ่ายคำและทำความเข้าใจทั้งสองฝ่ายอยู่เป็นนาน

แม่นายแม่นาคไม่ได้นุ่งผ้าที่สมณะเอามาฝาก แต่เก็บไว้เป็นสิ่งของดีพิเศษ สมณะเลยทักว่า ทำไมไม่นุ่งผ้า ถ้าไม่นุ่งผ้าก็เป็นพวกนาคไม่น่าดู

แม่นายบอกว่ามีฟ้าผีแดนผีบ้านผีเมืองผีปู่ตาตายให้แต่งเนื้อแต่งตัวอย่างนี้ ถ้าไม่เชื่อฟังผีฟ้าผีแดนก็เดือดร้อนหมดทุกหมู่เหล่า

สมณะถามว่าผีฟ้าผีแถนเป็นใคร แม่ นายบอกเล่าไป ตามที่รู้มาจากปู่ย่าตายาย ว่าผีฟ้าผีแถนมีอำนาจมากเป็นผู้ สร้างทุกสิ่งทุกอย่าง คนเราทั้งหลายก็เกิดมาจากแถนฟ้านี้เอง สมณะเลยหันไปพูดกับตานาวตาวายให้บอกแม่ นาย

“พวกแกอย่าเพิ่งรีบร้อน ขอให้ฟังสมณะจนจบเถิดได้ ไหม” ตานาวตาวาย เมื่อแม่ นายรับคำแล้วจึงบอกสมณะเป็น คำแขก

ว่าแล้วสมณะก็เทศนาธรรมเป็นชั้นเป็นตอนให้ตานาวตาวายช่วยกันเป็นผู้ล่ามถ่ายทอดทุก ๆ ผิด ๆ ขาด ๆ เกิน ๆ อย่างยืดยาวเรื่องกำเนิดมนุษย์ว่าไม่มีใครสร้างได้ นอกจาก ธรรมชาติ

กาลเมื่อก่อนโน้นนานนักหนาแล้ว ยังไม่มีใครอย่างทุกวันนี้ บรรดาที่มีอยู่เป็นจักรวาล ล้วนแล้วแต่เป็นท้องน้ำล้าลึก ลอยผืนกันแน่นแต่ก็นิมและนวลในความมืดมนอนธกาล เพราะ ไม่มีดวงตะวัน ไม่มีดวงเดือน และไม่มีดวงดาว จึงไม่มีเป็น มือเป็นครว ไม่มีกลางคืนกลางวัน ตลอดจนไม่มีฤดูกาล เวลาวันเดือนปี

คนครั้งนั้นยังไม่มี ที่มีคือสัตว์ในน้ำคำดั่งกระดูกกระดูก ระเบิดไหวไปมาด้วยแสงในตัวเอง เหมือนหิ่งห้อยลอยละล่อง ท่องเล่นในท้องน้ำ

ครั้นครวหนึ่งในจักรวาลน้ำนั้น พลันบังเกิดมีง้วนดิน ลอยตอก ผุ่งสัตว์สารพัดสารพันล้วนมีรังสีแสงในตัวเอง เมื่อ

เพ่งมองก็เห็นง้วนดินอันอุดมรวาน้ำนมหรือน้ำข้าวที่เคี้ยวไฟให้แห้งงวด ครั้นปล่อยให้เย็นลงก็จับกันเป็นแพเป็นแผงลอยแห้งอยู่เป็นแผ่น แล้วยังแน่นไปด้วยลี กลิ่น และรส

สัตว์ตัวหนึ่งในจักรวาลน้ำก็คำคุดตี๋มชิมลิ้มลองง้วนดิน จึงได้รสได้กลิ่นแล้วยินดีมีความอยากขึ้นมา จึงชักพาสัตว์ตัวอื่นขึ้นชิมง้วนดิน ความอยากทั้งสิ้นทั้งนั้นพลันบังเกิดมีในทุกตัวสัตว์ตั้งแต่นั้น เลยเกิดอดทนอดแวงเป็นพัลวันแย่งกันกินง้วนดินคำใหญ่ ๆ คำโต ๆ แสงรัศมีรังสีสัตว์เลยโถมโชนรุกเชื่อมจากตัวสัตว์ นับแต่นั้น สัตว์ก็หมดแสงในตัวเอง

แสงในตัวสัตว์ไม่ได้วิบัตินิบาหยาสูญสลายไปไหนไหน แต่รัศมีที่ละน้อยทยอยไปรวมตัวกัน กลายเป็นรังสีแสงแดงตะวันดวงเดือนดวงดาวอันพรายกระจายเต็มจักรวาล คราวครั้งนั้นกลางวันกับกลางคืนเกิดมีขึ้น กาลเวลาเรียกว่าวันเดือนปีเกิดมีขึ้นมา ฤดูร้อนกับฤดูหนาวก็เกิดขึ้นด้วย

บรรดาสัตว์ที่เสพรสง้วนดินวิเศษบังเกิดมีพลังทุเรศเข้มแข็งแรงกล้าแต่แรกเกิดยกกระด้างมากขึ้น ความอยากมากขึ้น วิชาก็มีขึ้นมากลากตามกันไป สิ่งนี้มีผลให้มีผิวงพรรณผิวดนแก่แตกต่างพลางก็ดูถูกดูหมิ่นถิ่นแคลนสัตว์ด้วยกันเกิดขึ้นคราวนี้เอง

ความอยากมากด้วยวิชาของลำสัตว์ทั้งหลายกลายเป็นพลังเลว ง้วนดินก็แยกแตกสลายพ่ายพังไปจากจักรวาล

ต่อมาเมื่อเครื่องดินทอดยอตระย่ำย้อยทั้งสี่ กลิ่น และรส แต่
ก็หายหืดหอบไปอีกด้วยความอยากและริษยาของสัตว์ที่ขาด
ปัญญาและความรัก เป็นโทษสมบัติสี่จนนิรันดร

จักรวาลน้ำต่อมาอีกนานมากนับไม่ได้ บังเกิดมีต้นข้าว
งอกขึ้นเองอลังการไม่มีเปลือกปน ล้วนเป็นต้นข้าวสารสะอาด
มีกลิ่นหอมเหมือนดอกไม้

ฝูงสัตว์ทั้งหลายรู้เห็นเช่นนั้นก็พากันไปเก็บข้าวสารสุก
กินทุกวันไม่มีวัน กินหมดตอนเย็น พอรุ่งเช้าต้นข้าวก็ผลิต
ข้าวสารสุกใหม่ไว้คอยทำไม่พร่องบกพร่องหายอาหาร จนสังขาร
นาน เข้าฝูงสัตว์ก็ค่อย ๆ มีรูปร่างผิวดมแตกต่าง ในที่สุด
ดุคเพศคนละอย่าง เป็นเพศเมียกับเพศผู้รู้กำหนด เรียกว่า
เป็นสัตว์ติดสัตว์ ส่งให้มีกำเนิดเกิดสัตว์ใหม่มาเพิ่มพูนมุน
ประมาณได้หลายหลากมากมายก่ายกองเป็นสองชาติชาจน
ร้อยชาติถึงไร้ชา บ้างมีหู บ้างไร้หู บ้างมีหาง บ้างไร้หาง บ้าง
มีหน่อมมีเขา บ้างมีคราบเป็นไคล บ้างมีไซเป็นพอง บ้างก็ไม่มี
มี ตั้งนั้นนับไม่ถ้วน ล้วนเป็นโคตรเหง้าเหล่าสัตว์เดียวกันตั้ง
แต่ครั้งนั้นเป็นปฐมบรมปริมปรา

นับแต่บัดนั้นในจักรวาล ถ่านถ้ำถึงมีดิน แล้วมีน้ำ มี
ลม มีไฟ กลางวันกลางคืนที่หายไปได้หวนกลับมาพร้อม
กาลเวลาวันเดือนปีมีฤกษ์ สรรพสิ่งทั้งหลายเคยมีอยู่อย่างใด
ก็คืนคงแล้วดำรงสืบ ๆ มาเป็นธรรมชาติเป็นธรรมดาสืบ ๆ
ไป ผู้คนจึงเติบโตใหญ่จากสัตว์น้อย ๆ นับแต่นั้น แล้วก็มี

กำหนดติดสตั๊สลิปพันธุึ่ลึบ ๆ กันต่อ ๆ มา แต่ถูกพวกอื่น ๆ ต่อว่าตำทอที่คนบางพวกเขาแต่ลึบพันธุึ่ คนพวกนี้เลยพากันสร้างที่กำบังเป็นบ้านเรือนมิให้ใครเห็น เริ่มมีนิตยปกปิดซ่อนเร้นนับแต่นั้น

ครั้งนั้นได้มีเหตุใหญ่ในจักรวาล เริ่มจากคนเก็ยจคร้านตัวหนึ่งไปกินข้าวหอมพร้อมคนอื่นทุกวัน นานเข้าความเก็ยจคร้านกำเริบเลิบสานอยากสะตวงสบายเอาเปรียบคนอื่น ก็ขนข้าวหอมไปกักเก็บสะสมเป็นข้าวของตัวอย่างซั้ว ๆ ร้าย ๆ แล้วเพิ่มจำนวนมากมายขึ้นเรื่อย ๆ ไม่ต้องเหน้อยเหนีบไปเก็บข้าวหอมกินทุกวันเหมือนแต่ก่อน

เมื่อคนอื่นเห็นคนเก็ยจคร้านตัวนั้นทำได้ เลยพากันทำด้วยช่วยกันทำหมดทุกตัวคน ข้าวหอมที่เคยงอมสุกก็อัดคักขึ้นมาเพราะผลิตไม่ทันความอยากของคน เมล็ดที่ไม่เคยมีเปลือกจึงบังเกิดเปลือกออกมาห่อหุ้มเมล็ดไว้ ฝูงคนทั้งหลายเกิดกำเริบโลภละโมบมากอยากสะตวงสบายได้เมื้ตข้าวสุกหอมตั้งแต่ก่อนรอนชะโร จึงโหวกเหวกโวยวายเป็นกังวาน

คนพวกนั้นเริ่มลักทรัพย์ข้าวของคนอื่นมาเป็นของตนก็เกิดทะเลาะเบาะแว้งกัน แล้วโกหกปกตมกัน กล่าวหาตำติลงโทษกัน นานเข้าก็ตกลงกันให้ยกคนดีมีกิริยาขึ้นเป็นใหญ่ได้ส่วนแบ่งข้าวเป็นสิ่งตอบแทน คนดีได้ชื่อมหาสมมุติก่อนต่อมาได้ชื่อกษัตริย์เป็นหัวหน้าเขตแห่งข้าว นานไปเรียกอีกว่าราชา เรียกเปลี่ยนไปมาในสามชื่อนี้ แล้วยังมีคนอีกหลาย

พวกแยกย้ายอยู่ตามที่ต่าง ๆ สมณะก็เป็นคนอีกพวกหนึ่ง
ที่เหมือนกับพวกอื่น ๆ แต่อยู่กินต่างกันไป แต่ไม่ได้เกิดมา
จากผีฟ้าผีแถน

“แกเข้าใจหรือยังแม่นาค” ตานาวเล่าจบก็หันมาถาม
แม่นายที่กลายเป็นแม่นาคแล้ว “กูเล่าให้แกฟังตามสมณะ
บอก แต่ไม่รู้ว่่าเล่าถูกหมดหรือเปล่า”

“กูว่่าไม่ถูกเลยหะ” แม่นายกลายเป็นแม่นาคพูด แล้ว
ลุกยืนชี้ว่่า “ฟังแล้วโกหกทั้งนั้น โง่ด้วย มีอย่างไ้ไหนไม่มี
แถนฟ้า สมณะแขกโล้นมันทั้งโง่ทั้งโกหก”